

Arrest

nr. 223 246 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 december 2015 een eerste maal om internationale bescherming. Omdat verzoeker geen gevolg geeft aan de oproeping door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 17 mei 2016 verzoekt verzoeker een tweede maal om internationale bescherming. Op 16 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Shahin Shahr, Isfahan (Iran) en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U bent Hazara van origine. U woonde uw ganse leven als Afghaans vluchteling in Isfahan en u beschikte er over verblijfsdocumenten. Op een dag werd u op straat gearresteerd wegens alcoholbezit. U werd naar Teheran overgebracht en op 1/02/1394 (21 april 2015) werd u naar Syrië gestuurd om te vechten, eerst in Tedmur en daarna in Idlib. In de achtste maand van datzelfde jaar keerde u terug naar Iran voor een vakantie van vijftien dagen. U was in Syrië getuige geweest van een raketaanval en u voelde zich psychisch niet goed. Omdat u niet naar Syrië wilde terugkeren besliste u om te vluchten naar Europa. Op 9 december 2015 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Gezien u geen gevolg gaf aan de oproeping door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. Op 17 mei 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: een kopie van een amayesh 10 kaart, een vluchtelingenkaart, een tijdelijk verblijfsdocument van uw vader, Iraanse medische attesten op naam van uw vader, verscheidene schooldocumenten, een kopie van een vaccinatiekaart, familiefoto's en kleurenkopieën van foto's waarop u te zien zou zijn als soldaat in Syrië.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat - hoewel in deze beslissing niet betwist wordt dat u ooit in het buurland Iran bent geweest - u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk van uw geboorte tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in Iran hebt verbleven.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw kennis over het buurland Iran een aantal opmerkelijke lacunes vertoont. Zo verklaarde u dat u gedurende vijf jaar lessen volgde in een Iraanse school maar u wist niet eens bij benadering te zeggen in welke maand het Iraanse schooljaar begint (CGVS I, p. 7 en 8). U stelde zelfs dat u moeite heeft om de Iraanse maanden in volgorde te noemen (CGVS I, p. 3 en 4). Voorts wist u niet te duiden wat de verhouding is tussen de toeman en de rial (munteenheden gebruikt in Iran). U stelde aanvankelijk dat 1 toeman gelijk is aan 1 rial. Toen u er op gewezen werd dat dit weinig steek houdt repliceerde u dat u het verschil niet kent. U voegde hieraan toe dat 1000 toeman

gelijk is aan 1000 rial. Toen u gevraagd werd of de toeman en de rial dezelfde waarde hebben antwoordde u dat u het niet weet en u voegde toe dat er 'vele nullen zijn' (CGVS I, p. 8). In werkelijkheid echter is 1 toeman gelijk aan 10 rial. Na de pauze paste u uw verklaringen aan en beweerde u, eveneens verkeerdelijk, dat de rial een munteenheid is die in gebruik was ten tijde van de sjah en dat de toeman de huidige munteenheid is (CGVS I, p. 12). Voorts wist u wel te vertellen dat Iraniërs op 22 bahman bijeenkomsten organiseren om de revolutie te vieren doch u voegde hier meteen aan toe dat u niet goed weet waarom dit gevierd wordt. Dat de herdenking van de dag van de nationalisatie van de olie in Iran een officiële feestdag is in Iran wist u niet (CGVS II, p. 5). U had hier zelfs nog nooit van gehoord. U verklaarde dat u in Iran toegang had tot het internet via uw gsm en u gaf aan dat de Iraanse overheid bepaalde websites blokkeert. Gevraagd om hiervan een voorbeeld te geven moest u echter het antwoord schuldig blijven. U bleek ook niet op de hoogte te zijn van het feit dat Afghanen geen sim kaart kunnen kopen in Iran op hun eigen naam. U stelde immers dat u een kaart had van de provider 'Iran Cell' die u gewoon probleemloos in een kiosk kon aankopen (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 7). Ook over de in Iran aanwezige ordediensten legde u vage verklaringen af. Zo stelde u dat de verblijfskaarten van uw familie werden in beslag genomen door de politie of door 'Ettela'at'. U omschreef 'Ettela'at' als een 'special force' bestaande uit gevaarlijke personen in burgerkledij en voegde toe dat ze mensen doden (CGVS I, p. 12 en 13 en CGVS II, p. 7). In werkelijkheid echter is 'Ettela'at' de Iraanse geheime dienst. U vernoemde ook nog de 'sepah' maar u kon hierover enkel zeggen dat ze veel macht hebben en bedrijven bezitten in Isfahan. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat de Sepah-e Pasdaran (de revolutionaire garde) de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Overigens stelde u ook nog verkeerdelijk dat Qasem Suleimani het hoofd is van de ganse Sepah (CGVS I, p. 13). Gevraagd om te vertellen over de bassidj (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) wist u enkel te zeggen dat het slechte mensen zijn, dat het Iraans jongeren zijn die problemen veroorzaken voor Afghanen en hun geld afnemen. Gevraagd of ze deel uitmaken van een andere dienst antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 13). Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en hebben zij naast het toezien op de naleving van kledingvoorschriften nog tal van taken zoals ordehandhaving bij betogingen. Van iemand die zijn ganse leven in Iran heeft doorgebracht, er school heeft gelopen en er gewerkt heeft kan echter verwacht worden dat hij op de hoogte is van zaken als bovenstaande.

Gevraagd of er betogingen of rellen hebben plaatsgevonden in Isfahan antwoordde u tot tweemaal toe ontkennend (CGVS I, p. 17). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie het tegendeel. Zo kwamen in 2014 heel wat mensen in Isfahan op straat om te protesteren tegen de zuuraanvallen op vrouwen. Bovendien kregen deze aanvallen heel wat media aandacht. In datzelfde jaar protesteerden staalarbeiders in Isfahan omdat hun lonen niet waren uitbetaald. In april 2014 werd in Isfahan betoogd tegen de hoge benzineprijzen. In 2013 protesteerden de arbeiders uit een polyacryl fabriek in Isfahan. Ook in 2013 eindigde de begrafenisstoet voor ayatollah Jalaluddin Taheri in rellen. In mei 2015 kwamen leerkrachten in verschillende Iraanse steden, waaronder ook Isfahan, op straat om te protesteren tegen de lage lonen. In augustus 2014 betoogden duizenden inwoners van Isfahan en omliggende steden tegen de uitdroging van de Zayanderud rivier die de stad Isfahan doorkruist.

Daarnaast wisten uw verklaringen over de verblijfskaarten of vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran evenmin te overtuigen. Zo maakte u geen melding van de term 'amayesh' toen u gevraagd werd naar de benaming van de verblijfskaarten voor Afghanen en dit terwijl u wel een kopie voorlegde van een amayesh 10 kaart op uw naam (CGVS I, p. 11). Toen u in de loop van het eerste gehoor expliciet met de term amayesh werd geconfronteerd antwoordde u dat u niet weet wat het is maar dat u denkt dat het de benaming is van de kaart die u had voorgelegd (CGVS I, p. 12). Nochtans is 'amayesh' de gangbare benaming voor de Iraanse verblijfskaarten voor Afghanen. Toen u tijdens het tweede gehoor een kopie voorlegde van een amayesh 10 kaart werd u gevraagd wanneer deze precies werd afgeleverd. U wist enkel vaagweg te zeggen dat u het zich niet kon herinneren maar dat u deze twee of drie jaar in uw bezit had. Daarnaast beweerde u verkeerdelijk dat de datum van afgifte op de kaart staat vermeld (CGVS II, p. 2).

Voorts zijn uw verklaringen over de reden waarom uw vader destijds naar Iran vertrok evenmin geloofwaardig. Zo stelde u dat uw vader naar Iran vluchtte omdat de taliban in Afghanistan aan het vechten was en dit in het jaar dat Khomeini gestorven is. Khomeini stierf echter in 1989 dus jaren voor de opkomst van de taliban (CGVS I, p. 5 en 6). Bevreemdend is ook dat iemand die zijn ganse leven in Iran zou hebben doorgebracht niet weet op welke dag de dood van Khomeini herdacht wordt. Nochtans is dit een officiële feestdag in Iran (CGVS I, p. 6). U stelde dat uw familie oorspronkelijk afkomstig is van Daikundi maar gevraagd naar de naam van het geboortedorp van uw moeder moest u het antwoord

schuldig blijven. U stelde dat u wel een aantal zaken over de regio heeft opgezocht op het internet en dat u naar foto's had gekeken van de dorpen Nili en Sish. Toen u echter gevraagd werd wat uw ouders u in de loop van uw leven verteld hebben over hun geboortestreek antwoordde u zeer beknopt dat ze zeiden dat ze een huis hebben en vee zoals schapen en koeien (CGVS I, p. 5 en 6).

Tot slot dient opgemerkt dat u ook niet aannemelijk hebt gemaakt dat u daadwerkelijk in Syrië heeft gevochten als lid van de Fatemiyoun brigade. Vooreerst zijn uw opeenvolgende verklaringen over de aanleiding van uw gedongen rekrutering niet eensluidend. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u gedwongen werd om in Syrië te gaan vechten nadat u samen met een vriend werd opgepakt. Uw vriend was in het bezit van drugs en u had alcohol bij (DVZ tweede aanvraag, Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 18). Op het CGVS verklaarde u echter dat u alleen was toen u werd gearresteerd en dit wegens alcoholbezit. Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op de DVZ repliceerde u dat u denkt dat ze een fout maakten, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 14). In het kader van uw eerste aanvraag verklaarde u dan weer dat u op het moment van uw aanhouding in het bezit was van alcohol en zes gram heroïne (DVZ eerste aanvraag, Vragenlijst, vraag 5). Voorts stelde u op de DVZ dat u in Tedmur en Halab (Aleppo) verbleef (DVZ eerste aanvraag, Verklaring DVZ, p. 4, vraag 10). Op het CGVS verklaarde u echter dat u achtereenvolgens gestationeerd was in Tedmur en Idlib en u ontkende dat u Aleppo had vernoemd op de DVZ. Voorts haalde u aan dat u in Syrië vocht als deel van een eenheid genaamd Fatemiyoun (CGVS I, p. 14 en 15). In werkelijkheid echter is de volledige benaming van deze militie 'Liwa Fatemiyoun'. Geconfronteerd met de term 'liwa' bleek u hier echter nog nooit van gehoord te hebben hetgeen uiterst bevreemdend is (CGVS I, p. 17). Toen u in de loop van het eerste gehoor geconfronteerd werd met de benaming Jabhat al Nusra bleek u hier nog nooit van gehoord te hebben (CGVS I, p. 16). Nochtans is dit een bekende gewapende groepering die vecht in Syrië. Tijdens het tweede gehoor vermeldde u spontaan dat u dacht dat uw eenheid in Idlib tegen Jabhat al Nusra vocht, maar u was hier niet zeker van. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hieromtrent repliceerde u: 'Zelfs nu weet ik niet veel, de jongens zeiden dat, ik weet het niet.' (CGVS II, p. 10). Tot slot legde u vage en weinig doorleefde verklaringen af over de explosie waar u het slachtoffer van was. U kon enkel zeggen dat er een grote explosie was, dat u flauwviel en dat u daarna terug naar de frontlinie gebracht werd waar u werd nagekeken door artsen van de Hezbollah. U kon niets meer vertellen over dit incident hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd (CGVS II, p. 10 en 11).

Betreffende de door u voorgelegde kleurenkopieën van foto's waarop u te zien zou zijn in Syrië dient vooreerst opgemerkt dat foto's kunnen bewerkt worden met software zoals photoshop en daarna terug afgeprint. Bovendien kan uit deze foto's niet afgeleid worden dat u in Syrië bent gaan vechten. U bent immers te zien op en in de buurt van verlaten legervoertuigen die niet meer operationeel lijken. Op drie van de foto's is een groot bord met de Syrische vlag en een afbeelding van Assad te zien hetgeen echter evenmin uitsluitel kan bieden over de locatie waar deze foto's werden genomen. Toen er gepeild werd naar de omstandigheden waarin deze foto's genomen werden stelde u bovendien dat u deze wilde als bewijs, als document om u voor te bereiden (CGVS II, p. 12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk uw ganse leven als vluchteling in het buurland Iran hebt doorgebracht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België onafgebroken als vluchteling in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering en uw dienst in Syrië niet weten te overtuigen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 12 januari 2017 en 23 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het eerste gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Iran. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen hieromtrent (CGVS I, p. 18 en 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u voorgelegde Iraanse documenten (kopie amayesh kaart, vluchtelingenkaart, tijdelijk verblijfsdocument vader, medische attesten vader, schooldocumenten, en een kopie van een vaccinatiekaart) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Verder blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. Uit de foto's kan dan weer niet afgeleid worden dat u vanaf uw tiende of uw elfde levensjaar onafgebroken als vluchteling in Iran zou hebben gewoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Tevens is verzoeker van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van het middel, dat betrekking heeft op zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, laat verzoeker het volgende gelden:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar zowel in Iran als in Afghanistan.

Tijdens zijn beide gehoren op het CGVS dd. 12 januari 2017 en dd. 23 februari 2017 verklaarde verzoeker dat hij sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek in Iran heeft geleefd.

Zijn familie had in de jaren negentig Afghanistan ontvlucht omwille van de oorlog en had zich in Iran gevestigd.

Sedertdien leefde verzoekers familie als Afghaanse vluchtelingen in Iran.

De asielaanvraag van verzoeker is gebaseerd op het feit dat hij vreest om in Iran het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen vanwege de autoriteiten omdat hij een document had ondertekend waarin hij zich akkoord verklaarde dat hij als vrijwilliger zou gaan meestrijden in Syrië.

Als Afghaanse vluchteling, was verzoekers verblijfstoestand in Iran precair.

Hij beschikte weliswaar over tijdelijke verblijfsdocumenten, doch deze konden bij elke misstap door de Iraanse autoriteiten terug worden ingetrokken of in beslag worden genomen.

Toen de Iraanse politie bij een controle alcohol in verzoekers auto had aangetroffen, werd verzoeker meegenomen naar het politiekantoor waar hij werd geslagen en waar hij onder de dreiging dat zijn (tijdelijke) Iraanse verblijfspapieren anders zouden worden ingetrokken, een document had ondertekend waarin hij zich als vrijwilliger had opgegeven om te gaan meestrijden in de Afghaanse brigades in Syrië.

Een terugkeer naar Afghanistan is eveneens uitgesloten.

Verzoeker is een sjjiitische Hazara, een minderheidsgroep die geviseerd wordt door de Taliban en Islamitische Staat.

Verzoeker is geboren in Iran en heeft alle banden met Afghanistan verbroken.

Gelet op de uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven tijdens zijn beide gehoren op het CGVS dd. 12 januari 2017 en dd. 23 februari 2017 staat het vast dat in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer van vervolgingen te zullen worden indien hij naar Iran hetzij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

De omstandigheden waarin verzoeker in Iran verkeerde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker.

De tijdelijke verblijfsvergunning van verzoeker werd door de Iraanse autoriteiten in beslaggenomen om hem zo te dwingen opnieuw mee te gaan strijden in Syrië.

Verzoeker is formeel dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op die manier hebben voorgedaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoeker is het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze ongeloofwaardig zouden zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de protection officer (PO) gaf telkens als hem werd gevraagd om meer toelichting te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Uit het gehoorverslag blijkt een zekere vooringenomenheid vanwege het CGVS.

Meer bepaald is de PO er ten onrechte vanuit gegaan als zou verzoeker een Pakistaanse Hazara zijn.

*(CGVS blz. 19 :
“(...)”)*

Het CGVS duidt het verzoeker ten onrechte ten kwade dat zijn kennis over Iran lacunes zou vertonen.

Het klopt dat verzoeker in Iran naar school is gegaan; maar de intussen 26 jarige verzoeker was toen een klein kind en was amper zes jaren naar school gegaan.

*(CGVS blz. 7 & 8:
(...))*

De vragen die de PO stelde aan verzoeker waren niet steeds pertinent aangezien ze niet waren aangepast aan het laaggeschoolde profiel en de leefwereld van verzoeker.

*Vragen die dat wél waren, kon verzoeker wél veel accurater beantwoorden.
(Gehoor CGVS blz. 7 :*

“(…)”

(Gehoor CGVS blz. 8 :

“(…)”

(Gehoor CGVS blz. 9 :

“(…)”

(Gehoor CGVS blz. 17 :

“(…)”

Tegelijk hield het CGVS geen rekening met mogelijke misverstanden; m.b. met de mogelijkheid dat verzoeker de vraag van de PO verkeerd begrepen heeft.

Zo bijvoorbeeld antwoordde verzoeker op de vraag van de PO (CGVS blz. 17) of hij weet had van manifestaties of rellen, als volgt :

“(…)”

Het gegeven dat verzoeker naast de kwestie antwoordt, toont aan dat verzoeker de vraagstelling van de PO misbegrepen had.

Eerder in zijn gehoor (CGVS blz. 5) haalde verzoeker immers spontaan aan dat er “rallies buiten” waren, waaraan hij niet deelnam.

Het is hierbij opvallend dat de PO ten onrechte niet doortastend genoeg te werk is gegaan door ten onrechte niet dieper door te vragen over verzoekers kennis van manifestaties.

Verzoeker was immers wel degelijk in staat om op veel kennisvragen over Iran veel meer toelichting en achtergrondinfo te geven.

Vaak antwoordde verzoeker op gestelde vragen ofwel heel beknopt, ofwel ook dat hij het antwoord niet wist, terwijl uit de volledige lezing van de gehoorverslagen in feite wel degelijk was gebleken dat verzoeker wel degelijk in staat was om veel meer informatie te geven dan uiteindelijk is weergegeven in de gehoorverslagen.

Eenzijds omdat de PO niet doortastender doorvroeg op bepaalde onderdelen ; en anderzijds ook omdat verzoeker (die, het weze herhaald, een laaggeschoolde arbeider is) er ten onrechte van uitging dat hij zou worden afgerekend op mogelijke onjuistheden in zijn antwoorden.

En hoe omslachtiger verzoeker in zijn antwoorden is, hoe groter de kans dat hij misschien fouten zou kunnen maken, met alle (negatieve) gevolgen van dien.

Vandaar dat vanuit verzoekers (weliswaar verkeerde) redenering, zijn antwoorden vaak (spijtig genoeg) oppervlakkig overkwamen.

(Gehoor CGVS blz. 5 :

“(…)”

(Gehoor CGVS blz. 12 :

“(…)”

Uit dit antwoord van verzoeker, lijkt het ten onrechte zo dat verzoeker het antwoord op de vraag niet zou kennen.

Hetzelfde geldt ook over diverse andere onderdelen van verzoekers gehoor, (o.a. mbt zijn familiale achtergrond in Afghanistan etc.), waar verzoeker een aantal keren liet uitschijnen dat hij het antwoord op de gestelde vragen niet of slechts oppervlakkig wist, heeft de PO verzoeker spijtig genoeg niet meteen op het grote belang gewezen van deze vragen noch op de mogelijke negatieve gevolgen voor zijn asielaanvraag bij een ‘gebrekkelig antwoord’.

Indien dit wél was gebeurd, dan had verzoeker ongetwijfeld twee keren nagedacht alvorens een antwoord te geven.

Het CGVS verliest hierbij eveneens uit het oog dat verzoeker traumatische ervaringen heeft opgelopen aan het front in Syrië.

Dit gegeven kan eveneens een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het CGVS stelt verzoekers deelname aan de gevechten in Syrië als lid van de Fatemiyoun brigades ten onrechte in vraag.

Het beeld dat verzoeker hierover schetste was nochtans wel degelijk doorleefd, realistisch en geloofwaardig.

De Afghanen die door de Iraanse legerleiding als strijders worden ingezet aan het front in Syrië om mee te vechten aan de zijde van sjiiitische milities, zijn laaggeschoold.

Buiten een basis-militaire training (schietoefeningen) heeft verzoeker geen andere opleiding of duiding gekregen in wie de verschillende strijdende partijen zijn.

Dat hoefde ook niet aangezien deze strijders niet meer waren dan 'kanonnenvlees'.

Het stellen van (kritische) vragen aan zijn bevelhebber is ondenkbaar, of je werd 'ter plaatse geëxecuteerd'.

(CGVS blz. 10 :

"(...)")

Het CGVS haalt verder tegenstrijdigheden aan tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ enerzijds en zijn verklaringen op het CGVS anderzijds.

Na confrontatie hiermee antwoordde verzoeker dat er 'een fout' moet zijn gebeurd (in de vertaling).

Bij aanvang van verzoekers gehoor op het CGVS dd. 12 januari 2017 wees verzoeker op mogelijke communicatie moeilijkheden met de tolk bij de DVZ.

(CGVS blz. 2

"(...)")

Verzoeker heeft bij zijn gehoor laten verstaan dat hij het Dari en Farsi beheerst.

Niettemin blijft verzoekers kennis van het Dari beperkter dan zijn kennis van het Farsi.

Het Dari dialect van verzoeker, die zijn ganse leven in Iran heeft doorgebracht, is hoedanook een ander dialect dan het Dari dat door de (Afghaanse) tolken bij de DVZ en op het CGVS werd gehanteerd.

Dit alles sluit niet uit dat in de opeenvolgende verklaringen van verzoekers zich mogelijke communicatiemoeilijkheden of misverstanden hebben voorgedaan.

Dit alles kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoekers antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over te komen.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoeker legde tijdens zijn tweede gehoor afdoende stukken (o.a. een kopie van een amayesh kaart, een tijdelijk verblijfsdocument op naam van zijn vader, Iraanse medische verslagen op naam van zijn vader, schooldocumenten, kopie van een vaccinatiekaart, familiefoto's en foto's van hemzelf als soldaat in Syrië) voor die zijn Afghaanse nationaliteit en identiteit bevestigen alsook zijn verblijf in Iran.

De antwoorden die verzoeker gaf op de kennisvragen die door de PO waren gesteld m.b.t. de herkomst van zijn familie in Afghanistan zouden, gelet op het feit dat verzoeker zijn ganse leven in Iran heeft doorgebracht, redelijkerwijze moeten volstaan.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Iran hetzij naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Voor verzoeker is het onmogelijk om op normale manier in Iran dan wel in Afghanistan te leven.

Uit verzoekers gehoor is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van een beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoekspllicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging, minstens loopt hij het risico om te worden gedeporteerd naar Afghanistan.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondiger onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker."

In een tweede onderdeel van het middel, dat betrekking heeft op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming), laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekers asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

- Artikel 48/4 §2 b) : foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran , hetzij Afghanistan vreest verzoeker hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tijdens zijn beide gehoren op het CGVS heeft verzoeker op voldoende wijze kunnen aantonen dat hij geen menswaardig leven zal kunnen leiden in Iran en dat hij daar het risico loopt om te worden opgepakt en gerepatrieerd naar Afghanistan, omdat hij niet meer over geldige Iraanse verblijfspapieren beschikt.

Een deportatie naar de herkomstregio (in Afghanistan) van zijn ouders na een levenslange afwezigheid in het buitenland, zal op zich een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor verzoeker.

Dit gegeven op zich maakt dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk zijn ganse leven als vluchteling in Iran heeft doorgebracht nu (i) zijn kennis over Iran een aantal opmerkelijke lacunes vertoont, (ii) hij geen weet heeft van betogingen en rellen die zich de laatste drie jaar van zijn voorgehouden verblijf in Isfahan hebben voorgedaan, (iii) zijn verklaringen over de verblijfskaarten van Afghaanse vluchtelingen in Iran niet overtuigen, (iv) hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de reden waarom zijn vader destijds naar Iran zou zijn vertrokken, (v) hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk in Syrië heeft gevochten als lid van de Fatemiyoun-brigade, en (vi) de door hem neergelegde documenten en foto's aan voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren te zijn in de stad Isfahan in Iran. Verzoeker verklaart vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België als Afghaans vluchteling in Isfahan te hebben gewoond en er over verblijfsdocumenten te hebben beschikt. Volgens verzoeker werd hij op gegeven moment door de Iraanse politie gearresteerd wegens het bezit van alcohol.

Verzoeker zou door de Iraanse autoriteiten voor de keuze zijn gesteld om ofwel voor jaren in de gevangenis te belanden en zijn familie naar Afghanistan gerepatrieerd te zien, ofwel naar Syrië te worden gestuurd om er een aantal maanden te vechten als lid van de Fatemiyoun-brigade, in welk geval hij niet naar de gevangenis zou moeten en zijn familie in Iran zou kunnen blijven. Verzoeker zou er uiteindelijk voor geopteerd hebben in Syrië te gaan vechten. In Syrië zou verzoeker getuige zijn geweest van een raketaanval en zich psychisch onwel hebben gevoeld. Toen verzoeker tijdelijk naar Iran mocht terugkeren, zou hij van daaruit vertrokken zijn naar Europa omdat hij in geen geval terug naar Syrië wilde.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk vanaf zijn geboorte tot zijn voorgehouden vertrek in 2015 als Afghaanse vluchteling in Iran heeft gewoond.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, dan wel de plaats of plaatsen waar hij gedurende de jaren voor zijn komst naar België verklaart te hebben verbleven, aannemelijk maakt.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij zijn nationaliteit of werkelijke streek van herkomst niet aannemelijk maakt, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu verklaart verzoeker de Afghaanse nationaliteit te bezitten, maar situeert hij zijn vluchtrelaas in Iran, waar hij vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België zou hebben verbleven. Gelet op het belang van verzoekers verblijfssituatie voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, zijnde Afghanistan, dient in eerste instantie te

worden nagegaan of verzoeker deze genoegzaam staft aan de hand van documenten en andere bewijskrachtige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming volgende stukken neerlegt: een fotokopie van een *amayesh 10*-kaart, een vluchtelingenkaart, een fotokopie van een tijdelijk verblijfsdocument op naam van zijn vader, Iraanse medische attesten op naam van zijn vader, een bankdocument (lening) op naam van zijn moeder, een fotokopie van een bankuittreksel op naam van zijn moeder, verscheidene schooldocumenten, een fotokopie van een vaccinatiekaart, foto's van zichzelf in Iran, fotokopieën van foto's van zichzelf in Syrië, en enveloppen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State mogen de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie: RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft verzoekers Iraanse verblijfsdocumenten, stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk bij de DVZ slechts een oude vluchtelingenkaart voorlegde, die hij naar eigen zeggen vijftien jaar geleden verkreeg en die derhalve niet kan aantonen dat hij vanaf zijn geboorte tot zijn voorgehouden vertrek in 2015 in Iran verbleef (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 10). Gevraagd naar de benaming van dergelijke verblijfskaarten voor Afghanen in Iran, maakt verzoeker geen melding van de term '*amayesh*', die blijkens informatie aanwezig in het administratief dossier nochtans de gangbare benaming is voor het registratiesysteem waaronder Afghanen met een verblijfsstatus deze sinds 2003 op vaste tijdstippen konden vernieuwen (adm. doss., stuk 22, map met 'Landeninformatie', nr. 11, "*Unwelcome Guests. Iran's Violation of Afghan Refugee and Migrant Rights*", Human Rights Watch, november 2013). In de loop van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) expliciet geconfronteerd met deze term, antwoordt verzoeker dat hij niet weet wat het is maar dat hij denkt dat het de benaming is van de vluchtelingenkaart die hij heeft voorgelegd (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 11-12). Verder in de procedure legt verzoeker een fotokopie van een Iraanse verblijfskaart neer die tijdens de tiende registratieronde op zijn naam werd uitgegeven (*amayesh 10*) (adm. doss., stuk 21, map met 'Documenten', nr. 1). Naast de vaststelling dat verzoeker eerder niet vertrouwd bleek met de term '*amayesh*', die nochtans expliciet vermeld staat op deze kaart, kunnen ook zijn verklaringen over de verkrijging van deze kaart niet overtuigen. Gevraagd wanneer hij deze kaart precies heeft verkregen, antwoordt verzoeker vaagweg dat hij zich dit niet kan herinneren, maar dat hij deze misschien twee of drie jaar in zijn bezit heeft. Daarnaast beweert verzoeker verkeerdelijk dat de datum van afgifte op de kaart staat vermeld (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 23 februari 2017, p. 2). Nog daargelaten voorgaande vaststellingen, merkt de Raad op dat verzoeker geen origineel stuk maar slechts een fotokopie voorlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft het verblijfsdocument en de medische attesten op naam van verzoekers vader en de bankpapieren van verzoekers moeder, dient te worden vastgesteld dat deze geen betrekking hebben op verzoekers persoon en derhalve niet dienstig zijn ter staving van verzoekers voorgehouden verblijf in Iran.

De Iraanse schooldocumenten kunnen een begin van bewijs zijn van verzoekers verklaring dat hij gedurende vijf jaar lessen volgde in een Iraanse school. Hieraan wordt evenwel afbreuk gedaan door de omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet in staat bleek om aan te geven in welke maand het Iraanse schooljaar begint (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 7-8). Bovendien werpen deze documenten hoe dan ook geen licht op verzoekers verblijfssituatie in de jaren na zijn schoolloopbaan.

Met betrekking tot het geheel van de voorgelegde Iraanse documenten moet nog worden opgemerkt dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Iraanse documenten kunnen worden verkregen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie, maar ook het feit dat Iran voor vluchtelingen zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is, maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van

hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's (adm. doss., stuk 22, map met 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude" van 30 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te hechten aan de relevante elementen van verzoekers aanvraag.

De foto's waarop verzoeker te zien zou zijn in Iran bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaatsen waar en tijdstippen waarop ze werden genomen. Zij kunnen niet aantonen dat verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn voorgehouden vertrek in 2015 in Iran heeft gewoond.

Met betrekking tot de fotokopieën van foto's waarop verzoeker te zien zou zijn in Syrië, dient vooreerst te worden herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend. Verder wordt in de bestreden beslissing aangaande deze foto's terecht als volgt gemotiveerd:

"Bovendien kan uit deze foto's niet afgeleid worden dat u in Syrië bent gaan vechten. U bent immers te zien op en in de buurt van verlaten legervoertuigen die niet meer operationeel lijken. Op drie van de foto's is een groot bord met de Syrische vlag en een afbeelding van Assad te zien hetgeen echter evenmin uitsluitend kan bieden over de locatie waar deze foto's werden genomen. Toen er gepeild werd naar de omstandigheden waarin deze foto's genomen werden stelde u bovendien dat u deze wilde als bewijs, als document om u voor te bereiden (CGVS II, p. 12)."

De enveloppen, tot slot, kunnen aantonen dat verzoeker post heeft ontvangen uit Isfahan, Iran, doch werpen geen licht op verzoekers verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken uiterst relatief is. Omwille van deze relatieve bewijswaarde volstaan voormelde stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers aanvraag geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien verzoeker verklaart op 6 juli 1991 te zijn geboren in de Iraanse stad Isfahan en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vertrek in 2015, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Iran, en meer in het bijzonder van zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Zijn kennis is echter ontoereikend.

Zo kan worden gewezen op volgende vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en pertinent zijn, en derhalve door de Raad worden overgenomen:

"Vooreerst dient opgemerkt dat uw kennis over het buurland Iran een aantal opmerkelijke lacunes vertoont. Zo verklaarde u dat u gedurende vijf jaar lessen volgde in een Iraanse school maar u wist niet eens bij benadering te zeggen in welke maand het Iraanse schooljaar begint (CGVS I, p. 7 en 8). U stelde zelfs dat u moeite heeft om de Iraanse maanden in volgorde te noemen (CGVS I, p. 3 en 4). Voorts wist u niet te duiden wat de verhouding is tussen de toeman en de rial (munteenheden gebruikt in Iran). U stelde aanvankelijk dat 1 toeman gelijk is aan 1 rial. Toen u er op gewezen werd dat dit weinig steek houdt repliceerde u dat u het verschil niet kent. U voegde hieraan toe dat 1000 toeman gelijk is aan 1000 rial. Toen u gevraagd werd of de toeman en de rial dezelfde waarde hebben antwoordde u dat u het niet weet en u voegde toe dat er 'vele nullen zijn' (CGVS I, p. 8). In werkelijkheid echter is 1 toeman gelijk aan 10 rial. Na de pauze paste u uw verklaringen aan en beweerde u, eveneens verkeerdelijk, dat de rial een munteenheid is die in gebruik was ten tijde van de sjah en dat de

toeman de huidige munteenheid is (CGVS I, p. 12). Voorts wist u wel te vertellen dat Iraniërs op 22 bahman bijeenkomsten organiseren om de revolutie te vieren doch u voegde hier meteen aan toe dat u niet goed weet waarom dit gevierd wordt. (...) U verklaarde dat u in Iran toegang had tot het internet via uw gsm en u gaf aan dat de Iraanse overheid bepaalde websites blokkeert. Gevraagd om hiervan een voorbeeld te geven moest u echter het antwoord schuldig blijven. U bleek ook niet op de hoogte te zijn van het feit dat Afghanen geen sim kaart kunnen kopen in Iran op hun eigen naam. U stelde immers dat u een kaart had van de provider 'Iran Cell' die u gewoon probleemloos in een kiosk kon aankopen (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 7). Ook over de in Iran aanwezige ordediensten legde u vage verklaringen af. Zo stelde u dat de verblijfskaarten van uw familie werden in beslag genomen door de politie of door 'Ettela'at'. U omschreef 'Ettela'at' als een 'special force' bestaande uit gevaarlijke personen in burgerkledij en voegde toe dat ze mensen doden (CGVS I, p. 12 en 13 en CGVS II, p. 7). In werkelijkheid echter is 'Ettela'at' de Iraanse geheime dienst. U vernoemde ook nog de 'sepah' maar u kon hierover enkel zeggen dat ze veel macht hebben en bedrijven bezitten in Isfahan. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat de Sepah-e Pasdaran (de revolutionaire garde) de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Overigens stelde u ook nog verkeerdelijk dat Qasem Suleimani het hoofd is van de ganse Sepah (CGVS I, p. 13). Gevraagd om te vertellen over de bassidj (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) wist u enkel te zeggen dat het slechte mensen zijn, dat het Iraans jongeren zijn die problemen veroorzaken voor Afghanen en hun geld afnemen. Gevraagd of ze deel uitmaken van een andere dienst antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 13). Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en hebben zij naast het toezien op de naleving van kledingvoorschriften nog tal van taken zoals ordehandhaving bij betogingen. Van iemand die zijn ganse leven in Iran heeft doorgebracht, er school heeft gelopen en er gewerkt heeft kan echter verwacht worden dat hij op de hoogte is van zaken als bovenstaande.

Gevraagd of er betogingen of rellen hebben plaatsgevonden in Isfahan antwoordde u tot tweemaal toe ontkennend (CGVS I, p. 17). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie het tegendeel. Zo kwamen in 2014 heel wat mensen in Isfahan op straat om te protesteren tegen de zuuraanvallen op vrouwen. Bovendien kregen deze aanvallen heel wat media aandacht. In datzelfde jaar protesteerden staalarbeiders in Isfahan omdat hun lonen niet waren uitbetaald. In april 2014 werd in Isfahan betoogd tegen de hoge benzineprijzen. In 2013 protesteerden de arbeiders uit een polyacryl fabriek in Isfahan. Ook in 2013 eindigde de begrafenistoet voor ayatollah Jalaluddin Taheri in rellen. In mei 2015 kwamen leerkrachten in verschillende Iraanse steden, waaronder ook Isfahan, op straat om te protesteren tegen de lage lonen. In augustus 2014 betoogden duizenden inwoners van Isfahan en omliggende steden tegen de uitdroging van de Zayanderud rivier die de stad Isfahan doorkruist.

(...)

Voorts zijn uw verklaringen over de reden waarom uw vader destijds naar Iran vertrok evenmin geloofwaardig. Zo stelde u dat uw vader naar Iran vluchtte omdat de taliban in Afghanistan aan het vechten was en dit in het jaar dat Khomeini gestorven is. Khomeini stierf echter in 1989 dus jaren voor de opkomst van de taliban (CGVS I, p. 5 en 6). Bevreemdend is ook dat iemand die zijn ganse leven in Iran zou hebben doorgebracht niet weet op welke dag de dood van Khomeini herdacht wordt. Nochtans is dit een officiële feestdag in Iran (CGVS I, p. 6). U stelde dat uw familie oorspronkelijk afkomstig is van Daikundi maar gevraagd naar de naam van het geboortedorp van uw moeder moest u het antwoord schuldig blijven. U stelde dat u wel een aantal zaken over de regio heeft opgezocht op het internet en dat u naar foto's had gekeken van de dorpen Nili en Sish. Toen u echter gevraagd werd wat uw ouders u in de loop van uw leven verteld hebben over hun geboortestreek antwoordde u zeer beknopt dat ze zeiden dat ze een huis hebben en vee zoals schapen en koeien (CGVS I, p. 5 en 6)."

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat de hem gestelde vragen niet steeds pertinent waren omdat ze niet aangepast waren aan zijn laaggeschoolde profiel en leefwereld. Het gegeven dat verzoeker maar zes jaar naar school zou zijn geweest kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij vertrouwd is met de Iraanse kalender en munt – kennis die noodzakelijk is om in de Iraanse samenleving te functioneren –, dat hij accuraat kan antwoorden op eenvoudige vragen over de belangrijkste ordediensten en dat hij enigszins op de hoogte is van protesten en manifestaties die in Isfahan – zijn onmiddellijke leefomgeving – hebben plaatsgehad, wat niet het geval bleek te zijn. Om de vragen die verzoeker werden gesteld correct te kunnen beantwoorden is geen bijzondere (schoolse) kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Dat verzoeker accurater kon

antwoorden op vragen die volgens hem wél pertinent waren, doet niets af aan de vaststelling dat zijn kennis van genoemde elementen fundamenteel gebrekkig is.

De Raad volgt verzoeker evenmin waar hij de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met mogelijke misverstanden, meer bepaald de mogelijkheid dat hij de vragen van de dossierbehandelaar verkeerd begrepen heeft. Verzoeker haalt dienaangaande slechts één concreet voorbeeld aan, met name zijn antwoord op de vraag of hij weet had van manifestaties of rellen (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 17). Volgens verzoeker toont het gegeven dat hij naast de kwestie antwoordde aan dat hij de vraagstelling van de dossierbehandelaar verkeerd begrepen had. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat verzoeker naast de kwestie antwoordde er geenszins op duidt dat hij de vraag verkeerd begrepen zou hebben, te meer daar de vraag hem tweemaal werd gesteld. Verzoeker merkt op dat hij elders spontaan melding maakte van “*rallies buiten*”, waaraan hij niet deelnam. Verzoeker vermeldde deze “*rallies*” evenwel in een geheel andere context, met name deze van de feestelijkheden op 22 bahman, de verjaardag van de Islamitische Revolutie (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 23 februari 2017, p. 5). Indien verzoeker tot tweemaal toe aangeeft geen weet te hebben van rellen of manifestaties, kan niet worden ingezien met welk nut de dossierbehandelaar hierop verder had moeten doorvragen.

Ook het betoog van verzoeker dat hij in staat was om op veel kennisvragen over Iran veel meer toelichting en informatie te geven dan uiteindelijk is weergegeven in de gehoorverslagen, maar dat hij daarvan weerhouden werd, enerzijds omdat de dossierbehandelaar niet meer doortastend doorvroeg op bepaalde onderdelen en anderzijds omdat hijzelf, een laaggeschoolde arbeider, er zou zijn van uitgegaan dat hij zou worden afgerekend op onjuistheden in zijn antwoorden en daarom vaak bewust oppervlakkig antwoordde, kan niet overtuigen. Deze uitleg biedt immers geen verklaring of verschoning voor de vaststelling dat verzoeker van meerdere elementen eenvoudigweg geen kennis bleek te hebben, dan wel er incorrecte informatie over heeft gegeven, zoals de Iraanse kalender, de Iraanse munteenheid, de term ‘*amayesh*’ en betogingen of rellen in Isfahan. Verzoekers antwoorden waren wat betreft deze elementen niet gewoon oppervlakkig of vaag en gaven derhalve geen aanleiding om erover door te vragen. De suggestie dat verzoeker bepaalde vragen, waaronder deze met betrekking tot zijn familiale achtergrond in Afghanistan, wel of diepgaander zou hebben kunnen beantwoorden indien de dossierbehandelaar hem meteen zou hebben gewezen op het grote belang ervan of op de mogelijke negatieve gevolgen van gebrekkige antwoorden voor zijn verzoek, kan niet ernstig worden genoemd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich ten tijde van de interviews op het CGVS niet bewust was of kon zijn van het evidente belang van correcte en accurate antwoorden op de hem gestelde vragen.

Waar verzoeker wijst op traumatische ervaringen die hij aan het front in Syrië zou hebben gehad, maakt hij niet aannemelijk dat de vastgestelde vaagheden en lacunes hieraan te wijten zijn. Verzoeker legt vooreerst geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen over zijn voorgehouden verblijf in Iran naar behoren te beantwoorden. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk in Syrië heeft gevochten als lid van de Fatemiyoun-brigade. Vooreerst blijken zijn opeenvolgende verklaringen over de aanleiding van zijn gedwongen rekrutering en zijn terugkeer naar Iran vanuit Syrië niet eensluidend. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij zich samen met een vriend in diens wagen bevond toen hij door de Iraanse politie werd tegengehouden. De vriend zou drugs hebben bijgehouden en verzoeker sterke drank. Verzoeker zou voor de keuze zijn gesteld: ofwel zou hij voor zeven jaar in de cel moeten en zou zijn familie naar Afghanistan worden gerespatieerd, ofwel zou hij vijftien maanden moeten vechten in Syrië. Verzoeker zou uiteindelijk acht maanden in Syrië zijn geweest. Omwille van psychische problemen als gevolg van een ontploffing tijdens de gevechten zou verzoeker naar Iran zijn gestuurd en daar naar een dokter zijn geweest, wat hem de kans gaf om te vluchten (adm. doss., stuk 23, verklaring meervoudige aanvraag, nr. 18). Op het CGVS verklaarde verzoeker daarentegen dat hij alleen was toen hij werd gearresteerd en dat hij van de tweede tot de

achtste maand van het jaar 1394, dus in totaal zo'n zes maanden, in Syrië verbleef. Verzoeker gaf aan dat hij op gegeven moment te kampen had met gezondheidsproblemen als gevolg van een raketinslag, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij uiteindelijk samen met andere strijders naar Iran werd teruggestuurd voor vijftien dagen omdat het *moharram* was (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 14). In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dan weer dat hij werd gearresteerd omdat hij in het bezit was van alcohol en zes gram heroïne. Hij verklaarde toen dat hij te horen kreeg dat hij zes jaar in de gevangenis zou belanden en dat hij dit kon vermijden door één jaar (twaalf maanden) in Syrië te gaan vechten. Verzoeker verklaarde toen eveneens dat hij zes maanden in Syrië is gebleven. Na afloop van deze zes maanden zou hij een paar dagen verlof hebben gekregen, waardoor hij terug naar Iran kon gaan om vervolgens naar Europa te vluchten (adm. doss., stuk 26, dossier eerste asielaanvraag, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Van enige psychische problemen als gevolg van een ontploffing is in deze versie van de feiten geen sprake, laat staan dat dit de aanleiding zou zijn geweest voor verzoekers terugkeer naar Iran, zoals hij nochtans in zijn latere verklaringen zou stellen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in essentie de door hem bij de DVZ in het kader van onderhavig verzoek afgelegde verklaringen herhaalt. Zodoende doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze verklaringen op meerdere punten niet stroken met de door hem tijdens andere interviews afgelegde verklaringen.

Verder blijkt verzoeker doorheen de procedure ook over zijn verblijfplaatsen in Syrië geen eensluidende verklaringen te hebben afgelegd. Zo verklaarde hij bij de DVZ in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij in Tedmur en Halab (Aleppo) verbleef (adm. doss., stuk 26, dossier eerste asielaanvraag, verklaring DVZ, nr. 10), terwijl hij op het CGVS slechts Tedmur en Idlib vermeldde als verblijfplaatsen in Syrië en uitdrukkelijk ontkende dat hij bij de DVZ Aleppo had vernoemd (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 14).

Ook over zijn rol tijdens zijn dienst in Syrië blijkt verzoeker geen coherente verklaringen te hebben afgelegd. Tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij in Tedmur bewaker was en dat hij niet moest vechten omdat hij geen hoge functie had. Geconfronteerd met het feit dat het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat onopgeleide Afghanen worden gebuikt om aan het front te vechten, nuanceerde hij zijn eerdere verklaringen en stelde hij dat hij gewoerd moest lossen omdat de vijand schoot indien ze niets deden (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 15). Tijdens zijn tweede gehoor gevraagd wat zijn eenheid moest doen in Tedmur, antwoordde verzoeker dan weer dat zij vochten. Vervolgens gevraagd of dat betekent dat hij deelnam aan de gevechten, antwoordde verzoeker bevestigend (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 23 februari 2017, p. 9-10).

De vaststelling dat verzoeker over deze verschillende aspecten tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties wijt aan mogelijke fouten in de vertaling, kan hij niet overtuigen. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij bij aanvang van zijn eerste gehoor op het CGVS melding heeft gemaakt van communicatieproblemen met de tolk Dari bij de DVZ. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij bevestigde dat hij zowel Dari als Farsi spreekt en begrijpt en dat hij slechts vaagweg verwees naar iets wat hij zou gezegd hebben over de wortels van een boom, maar door de tolk niet begrepen werd (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS gehoord werd in het Dari en dat nergens uit de gehoorverslagen blijkt dat het feit dat verzoeker een beperktere kennis heeft van het Dari dan van het Farsi hem ervan weerhouden heeft zich verstaanbaar en volledig uit te drukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zich tijdens de gehoren communicatiemoeilijkheden of misverstanden hebben voorgedaan die van aard zijn de vastgestelde lacunes en vaagheden in zijn antwoorden op gestelde vragen en de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers voorgehouden dienst in Syrië op goede gronden nog het volgende vastgesteld:

“Voorts stelde u op de DVZ dat u in Tedmur en Halab (Aleppo) verbleef (DVZ eerste aanvraag, Verklaring DVZ, p. 4, vraag 10). Op het CGVS verklaarde u echter dat u achtereenvolgens gestationeerd was in Tedmur en Idlib en u ontkende dat u Aleppo had vernoemd op de DVZ. Voorts haalde u aan dat u in Syrië vocht als deel van een eenheid genaamd Fatemiyoun (CGVS I, p. 14 en 15). In werkelijkheid echter is de volledige benaming van deze militia ‘Liwa Fatemiyoun’. Geconfronteerd met de term ‘liwa’ bleek u hier echter nog nooit van gehoord te hebben hetgeen uiterst bevreemdend is (CGVS I, p. 17). Toen u in de loop van het eerste gehoor geconfronteerd werd met de benaming Jabhat

al Nusra bleek u hier nog nooit van gehoord te hebben (CGVS I, p. 16). Nochtans is dit een bekende gewapende groepering die vecht in Syrië. Tijdens het tweede gehoor vermeldde u spontaan dat u dacht dat uw eenheid in Idlib tegen Jabhat al Nusra vocht, maar u was hier niet zeker van. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hieromtrent repliceerde u: 'Zelfs nu weet ik niet veel, de jongens zeiden dat, ik weet het niet.' (CGVS II, p. 10). Tot slot legde u vage en weinig doorleefde verklaringen af over de explosie waar u het slachtoffer van was. U kon enkel zeggen dat er een grote explosie was, dat u flauwviel en dat u daarna terug naar de frontlinie gebracht werd waar u werd nagekeken door artsen van de Hezbollah. U kon niets meer vertellen over dit incident hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd (CGVS II, p. 10 en 11)."

Het argument dat verzoeker als laaggeschoolde Afghaan geen opleiding of duiding heeft gekregen omtrent de verschillende strijdende partijen in Syrië en geen vragen mocht stellen aan zijn bevelhebber is niet afdoende ter verklaring of verschoning van zijn gebrekkige en vage verklaringen aangaande elementen waarvan hij als eenvoudige soldaat die maandenlang in Syrië heeft gestreden toch op de hoogte moet zijn.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat zijn antwoorden op de kennisvragen met betrekking tot de herkomst van zijn familie in Afghanistan zouden moeten volstaan, gelet op het feit dat hij zijn ganse leven in Iran heeft doorgebracht. Er mag van hem immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn voorgehouden verblijf als vluchteling in Iran gedurende de jaren voor zijn komst naar België aannemelijk maakt.

Verzoeker brengt tot slot geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de dossierbehandelaar van het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek niet eerlijk of niet op objectieve wijze zou zijn behandeld. Hij wijst er dienaangaande slechts op dat hem aan het einde van zijn eerste gehoor gevraagd werd of hij geen Pakistaanse Hazara is in plaats van een Afghaanse (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 januari 2017, p. 19). Het kan de dossierbehandelaar echter niet ten kwade worden geduid dat hij verzoekers Afghaanse herkomst in vraag stelt indien hij tot de vaststelling komt dat verzoekers kennis van Afghanen en Afghaanse tradities te wensen overlaat. De betrokken passage van het gehoorverslag is overigens niet relevant nu verzoekers Afghaanse nationaliteit *in casu* niet ter discussie staat. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers verklaring dat hij vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België als vluchteling in de stad Isfahan in Iran zou hebben gewoond. Deze vaststelling leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat onlosmakelijk verbonden is met zijn voorgehouden verblijfplaats en overigens ook om hoger uiteengezette redenen op zich niet aannemelijk is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in de Iraanse stad Isfahan vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België in 2015 niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijk land en regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dat land en deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN